

Іванчук О. С.
здобувач вищої освіти 1 курсу
Науковий керівник – Кондрашева О. В.
старший викладач
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

МОВА ЯК ЧИННИК ФОРМУВАННЯ ДУХОВНОСТІ

*Мова зникає не тому, що її не вчать інші,
а тому, що нею не говорять ті, хто знають
(Хосе Марія Арце)*

Мова – один з найголовніших засобів самовираження особистості. Саме мова служить засобом пізнання та комунікації, і засобом розвитку особистості. Розвиток людини відбувається в розумовому й емоційному планах. В обох випадках рідна мова має першочергове значення. Культура мови кожної людини є основою духовності як окремої людини, так і всього суспільства вцілому.

Д.Карнегі писав, що про людину судять з 4 речей :

- як вона виглядає;
- що вона робить;
- як вона говорить;
- що вона говорить.

Отже, ставлення до людини у світі на 50 відсотків залежить від її мови. Мова - це той чарівний інструмент, що здатен об'єднати багатьох людей у єдине ціле - у націю, а націю – у світову спільноту. Притча про Вавилонську вежу є беззаперечним доказом того, що мова справді єднає. Вона визначає ідентичність народу, його неповторність, пов'язує минуле з теперішнім, йде крізь покоління в казках, піснях, народних приказках, переказах.

Історія знає чимало прикладів, коли, заборонена мова виходила з ужитку і вмирала. За нею зникав і народ. «Правильна» мовна політика завойовника призводила до поступового зникнення мови завойованого народу, втрати своєї ідентифікації.

Відомий український дослідник І. Огієнко писав: «І поки живе мова – житиме народ як національність. От чому мова має таку велику вагу в національному рухові. Тому й вороги наші завжди так старанно пильнували, аби заборонити насамперед нашу мову, аби звести та знищити її доценту. Бо німого, мовляв, попхаєм, куди забажаєм.»

Але проблема сучасної України не лише в тому, що багато людей розмовляє російською мовою. Важливою проблемою сьогодення є також забруднення української мови. І коли ти очікуєш почути від співрозмовника чисту, милозвучну українську мову (адже наша мова посіла друге місце за милозвучністю у світі після італійської), то чуєш лише незрозумілу пародію. Забруднення нашої мови (суржиком, лихослів'ям тощо), як і забруднення

довкілля, стримує духовний розвиток нації, а відповідно економічний та соціальний прогрес рідної країни.

Ми, українці є сильною нацією, адже зуміли зберегти мову, пронести її крізь усі заборони, гоніння та лихоліття. І зараз, ми маємо ще більше оберігати рідну мову, дбати про її подальший розвиток і піднесення. Адже мова, без перебільшення, є фундаментом нації.

Від кожного з нас залежить доля української мови, її майбутнє у країні та світі. Вивчаємо ж та правильно вживаємо нашу рідну мову, вичищаємо її від слів-паразитів, що забруднюють та спотворюють красу української мови. Таким чином ми стаємо творцями своєї нації та її майбутнього.

Бібліографічні посилання:

1.Іван Огієнко (Митрополит Іларіон) Історія української літературної мови / Упоряд., авт. іст.-біогр. нарису та приміт. М. С. Тимошик. — К.: Наша культура і наука, 2001. — 440 с., іл. (Видавничий проект Фундації імені митрополита Іларіона (Огієнка) "Запізніле вороття").

2.Левченко Т. Мова і духовність нації// Українська мова і література в школі. - 2003. - № 5. - С. 67-69

3.Скільський Д. Українська мова-духовна основа української нації // Визвольний шлях. - 2001. - № 9. - С. 38-43

Карпенко В. О.

здобувач вищої освіти 1 курсу

Науковий керівник – Клименова О. М.

доцент

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

МЕДІАОСВІТА ТА МЕДІАВПЛИВИ НА АУДИТОРІЮ

В наші дні медіаосвіта набуває значної популярності. Становлення медіаосвіти пов'язують із діяльністю ЮНЕСКО, так як уперше термін було вжито на спільному засіданні представників ЮНЕСКО й Міжнародної ради з кіно та телебачення в 1973 році. Зокрема, у прийнятих документах зазначалося, що медіаосвіта – це навчання теорії та практики опанування сучасними мас-медіа (друкованими, графічними, звуковими, візуальними тощо) і різними технологіями. Сучасні педагоги поступово відмовляються від повного керування процесом навчання, де учень - об'єкт впливу, й спрямовується до системи стимулювання самостійної пізнавальної діяльності, а також створення умов для творчості та співробітництва. Тому медіаосвітні процеси в більшості національних освітніх систем інтенсивно виявляють себе.

Усвідомлюючи всю масштабність й актуальність цього питання, у межах публікації зупинимось та зробимо акцент на попередніх працях та роботах різних науковців. Так, найавторитетнішими являються праці Л. Майстермана як медіапедагога та теоретика медіа. Вчений визначав такі